

El millor programa

Declaració de l'Associació Nou Cicle davant les eleccions al Parlament de Catalunya

Com una gran quantitat de ciutadans i ciutadanes d'aquest país, hem viscut els anys de la presidència Maragall amb sentiments barrejats. Vam viure la constitució del govern catalanista i d'esquerres com una gran esperança i ens han agradat moltes de les seves realitzacions.

Però el període de negociació del nou Estatut fou llarg, enutjós i generà fatiga en l'opinió pública catalana. Fou un llarg recorregut ple d'incidents i controvèrsies, que creà una gran inquietud en allò que algú ha definit com les "*estructures profundes de la realitat espanyola*". La dreta espanyola (el PP i la "*Brunete*" mediàtica) han tingut en aquest procés de crispació una gran responsabilitat, estimulants la confusió i els prejudicis; però és cert que una part dels problemes foren generats innecessàriament a Catalunya.

Amb el risc i la realitat dels desencerts en el propi camp cal comptar-hi sempre, sense deixar-se dur pel desànim. Aquesta és una tendència en la que les esquerres cauen sovint i que resulta especialment imperdonable quan els encerts superen els errors, com creiem que ha estat clarament el cas en l'etapa de la presidència Maragall.

Ara tenim un nou Estatut, que significa un substancial pas endavant del nostre autogovern, com el temps demostrarà. Però el país va a les urnes en un clima estrany. Les forces polítiques estan protagonitzant una aspra i tensa confrontació, mentre la ciutadania es mostra fatigada de tantes discussions i inquieta en relació a una sèrie de problemes concrets, que afecten a la seva situació present i a la seva percepció del futur.

Hi ha un sentiment difús que els partits han estat massa centrats sobre les qüestions d'identitat nacional, col·locant aquestes preocupacions concretes dels ciutadans en un segon pla. Això genera una inquietud difusa, i es parla del risc d'un augment de la distància envers la política, del risc de l'abstenció.

En realitat, els ciutadans i ciutadanes no s'allunyen de la política. És una certa política, deformada en publicitat negativa, en confrontació crispada d'imatges i estereotips interessats, la que s'allunya dels ciutadans. Alguns aspectes de la campanya actual ho mostren clarament:

La campanya

Totes les confrontacions electorals tenen la seva dosi inevitable de confrontació i d'agressivitat. Però molts ens hem sentit identificats amb un prestigiós periodista de Barcelona, quan, parlant dels excessos de la propaganda negativa de CiU, s'ha queixat de "*tant soroll, tanta frustració, tanta estratègia sense escrúpols*".

El balanç de l'obra de govern dels tres anys de presidència Maragall hauria de ser un element important del debat d'aquesta campanya. En canvi a penes es discuteix. La dreta política i mediàtica, a Catalunya i a Espanya, es concentra únicament en demonitzar el Tripartit i desqualificar els seus partits i dirigents. Aquests reivindiquen l'obra de govern, però en la mesura que hi ha poc debat real sobre la mateixa, les seves explicacions poden ser considerades propagandístiques.

Es troba a faltar una discussió real sobre programes i obra de govern. Les fotos de Jerusalem o el viatge a Perpinyà prenen més importància en la campanya negativa de la dreta que allò que s'ha fet en educació, en política de l'habitatge o en el sanejament de la situació financera de l'autogovern.

El vídeo "*Confidencial cat*" de CiU ha dut fins a uns límits obscens de prepotència i manipulació aquesta lògica que demonitza l'adversari i evita la discussió de les qüestions importants.

Hi ha evidentment, en aquesta estratègia, un mimetisme en relació a la "propaganda negativa" dels republicans de Bush i Cheney: David Madí, de gran, voldria ser Karl Rove.

Però des del nostre punt de vista, hi ha una altra explicació més significativa: veuen que l'obra de govern de la presidència Maragall (tres anys) ha ofert més i millors resultats concrets que la presidència Pujol (vint-i-tres anys) i per tant no volen que se'n parli.

I no ens referim únicament, ni principalment, a l'obtenció del nou Estatut. Ens referim a que tot allò que el govern catalanista i d'esquerra ha fet en els distints terrenys de l'obra de govern a Catalunya, en tres anys, supera de manera brillant el que fou gairebé un quart de segle de governs de CiU.

No és sols la nostra opinió. Molts observadors imparcials i molts sectors socials i professionals comparteixen aquesta valoració positiva, quan es tracta de discutir l'evolució concreta de les coses en el seu àmbit propi. Fa pocs dies, per posar l'exemple més recent, el president de l'Associació Catalana d'Universitats públiques ha valorat l'augment d'un 56 % en el finançament universitari.

Exercicis de memòria

Els nacionalistes de CiU es neguen sistemàticament a comparar, en el terreny dels fets i de les xifres, la presidència Maragall i la de Pujol.

Es sabut, d'altra banda que aquest darrer està obsessionat per la qüestió de «*què dirà la història, què es recordarà, de la meva presidència?*» i que ha comunicat aquesta preocupació, al llarg dels anys, als més diversos interlocutors.

És una pregunta legítima, i que no interessa únicament a l'implicat. Per nosaltres, la resposta és la següent: es recordarà la gran habilitat política del personatge; es recordarà la seva articulació d'un discurs discutible (la versió pujoliana del nacionalisme català conservador) i sobretot la construcció d'un peculiar i potent sistema d'hegemonia institucional i mediàtica; es recordarà el seu paper en la governabilitat espanyola, pactant ara amb els uns, ara amb els altres; es recordarà l'eficàcia del seu histrionisme victimista, capaç d'exonerar-lo de tota responsabilitat.

No es podrà recordar, en canvi res de precís, cap element memorable, en la seva obra de govern durant vint-i-tres anys.

És elemental l'equació Maragall/JJOO del 92, o Maragall/nou Estatut. Demà – és la nostra convicció – s'associarà Maragall al desplegament de l'Euroregió.

A quines fites s'associarà Pujol, que ho tenia gairebé tot a favor? Des de l'inici de la seva presidència, CiU va tenir el suport dels poderosos de Catalunya, i també de molts dels de Madrid. Excepte el desfogament de les bases del PP quan aquest partit assolí la majoria absoluta, Convergència fou sempre vista pels principals poders polítics, econòmics i mediàtics espanyols com una força útil i utilitzable: **Pujol** era vist com un polític en el fons inofensiu, al que es podia concedir graciosament el títol d' "*estadista*" i fins i tot el d' "*español del año*".

En canvi, els socialistes, i per tant **Maragall**, a l'hora de governar Catalunya no ho han tingut gens fàcil. És el menys que es pot dir.

Van estar més de vint anys a l'oposició, quan el pujolisme ho tenia pràcticament tot a favor: la gent de diners, els principals mitjans de comunicació, un consens difús en amples ambients del país que van ser sensibles a l'argument que confrontava "*els de casa*" amb els "*sucursalistes*", un suport d'amples fronteres a Madrid (des de l'ABC fins als governs d'un color o d'un altre), l'abstencionisme d'un sector del seu electorat a l'hora de les eleccions al Parlament, etc. Tot això és ben sabut.

Allò que sorprèn, en tota aquesta història, és que qualsevol balanç objectiu de l'obra de govern dels uns i dels altres mostra el fet paradoxal que els qui ho tenien tot a favor ofereixen un magre resultat i que, en canvi, en tres accidentats anys de govern, els socialistes i amb ells les altres esquerres, poden mostrar èxits notables en la seva obra de govern.

És un fet paradoxal almenys per dues raons. Primer, perquè no és explicable que, amb tantes coses a favor, els pujolistes no reeixissin a obtenir resultats.

En segon lloc, perquè, si tot ha estat tan difícil, tan precari i tan accidentat pels socialistes en el govern de la Generalitat, semblaria que els resultats de la seva obra de govern d'aquests darrers tres anys haurien d'haver estat també disminuïts, precaris, modestíssims.

En canvi, no ha estat així. No parlem únicament del fet que ha aconseguit un nou Estatut d'autonomia (que incorpora a l'autogovern 180 noves competències i garanteix finançament i inversions) i la posta en marxa de l'Euroregió, un instrument estratègic que amb els anys potser serà vist tan determinant pel desenvolupament de Catalunya com l'estatutari.

Ens referim al fet que s'han augmentat significativament les inversions, especialment les socials; s'han endegat unes polítiques intel·ligents de modernització del territori; s'ha iniciat una política mediambiental i paisatgística; s'ha incrementat de manera espectacular la inversió pública en recerca i desenvolupament, en universitats; i tot això fent de la Generalitat una administració més sòbria i financerament més sana.

Fets i xifres

Amb dades i xifres a la mà, aquests tres anys de govern a la Generalitat han estat més productius per Catalunya, en termes concrets, que el prop de quart de segle de la presidència nacionalista del senyor Pujol. Parlem de coses concretes:

- Parlem, per exemple, del fet que el Pla de sanejament pressupostari (que preveu l'equilibri dels pressupostos pel 2008) ha reduït de forma dràstica el dèficit de la Generalitat, de 1.200 milions d'euros a 150, ha contingut seriosament els nivells d'endeutament i ha doblat la inversió per habitant. L'estalvi corrent s'ha triplicat en tres anys.
- O del fet que aquest govern ha enfortit la Sindicatura de Comptes (algú recorda l'absurda paràlisi d'aquest organisme en el tardo-pujolisme?), i ha impulsat l'establiment d'una Oficina Pressupostària al Parlament, pel seguiment i control de l'execució del pressupost.
- O del fet que s'ha signat l'Acord Estratègic per la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat, amb un pressupost estimat inicialment en més de 2.500 milions d'euros per la present legislatura.
- Parlem del fet que en educació s'ha incrementat el pressupost en un 13 % de mitjana (enfront d'un 9 % de la última legislatura de CiU), invertint 1.500 m. d'euros per a construccions escolars, consensuant el Pacte Nacional per l'Educació i dotant-lo amb 1.200 m. d'euros fins el curs 2008-2009. Aquest curs s'han incorporant 2.827 nous mestres a l'escola pública.
- Del fet que ha augmentat l'esforç en habitatge social: en el darrer pressupost del govern de CiU s'hi dedicaven 71 milions d'euros; en el de 2006 s'hi dediquen 179 milions (dos cop i mig més).
- O de que hi ha hagut un salt endavant en matèria d'ajuts a la innovació: 6 milions d'euros el 2003, 44 milions enguany. Des del 2003 s'ha incrementat en un 72 % el capítol R+D+i de la Direcció General de Recerca.
- Com també un decisiu increment dels recursos de les Universitats catalanes, xifrat en un 56 % pel període 2003-2010.

- Un 56,9 % dels recursos s'han destinat a polítiques socials. La inversió prevista pel 2006 és de 5.780 milions d'euros (un increment del 84,2 % en relació al 2004).
- Compari's, en fi, l'evolució de la inversió de la Generalitat per habitant durant la presidència Maragall: 365 euros el 2003, 691 el 2006.

Els reptes reals

El desplegament d'aquesta obra de govern s'ha efectuat en un context econòmic que ha anat millorant constantment.

L'economia catalana va créixer un 3' 6 % en el segon trimestre de l'any actual, obligant a revisar a l'alça la previsió de creixement pel conjunt de 2006, inicialment fixada en el 3' 3 %. Son les taxes de creixement més altes dels darrers sis anys.

A això cal afegir altres dades també positives: el creixement se situa en un context d'augment de l'activitat productiva, de millora de les exportacions (d'un 10' 8 % en el segon trimestre), d'inversió en bens d'equip i d'una certa desacceleració relativa de la construcció.

En tres anys s'han creat 440.000 llocs de treball; la taxa d'ocupació arriba al 71%, per sobre dels objectius fixats a l'Agenda de Lisboa per a l'any 2.010; i la taxa d'atur se situa en el 6,5%, la més baixa des de fa dècades.

Avui ens trobem en una situació econòmico-social plena de possibilitats per prosseguir polítiques de govern favorables a reduir les desigualtats i augmentar la solidaritat.

Catalunya supera Suècia, Finlàndia, Alemanya i França en PIB per càpita, sobrepasant en un 9 % la mitjana de la UE - 15 (el conjunt de l'Estat se situa 9 punts per sota d'aquesta mitjana).

És una bona base per a una política governamental progressista que apunta a crear riquesa i a augmentar la igualtat, la seguretat i la solidaritat responsable.

Aquest és, per a nosaltres, el sentit profund de la política de govern: no sols garantir i estimular una bona marxa de l'activitat econòmica del país, sinó a fer avançar aquest vers majors cotes de igualtat, seguretat i solidaritat. La qüestió bàsica, en aquest sentit, és tenir una percepció lúcida dels elements positius i negatius del present i de les seves tendències, i construir sobre aquesta base una visió de futur i un programa que permeti efectuar tots els canvis i millores possibles.

Es tracta de definir quins son els problemes als que cal fer front, els reptes que cal superar, els objectius que cal obtenir, els recursos i els mètodes que cal utilitzar.

Això és, des del nostre punt de vista, el que caldria discutir en aquest període previ a les eleccions de l' 1 de novembre.

Més enllà de la brega electoral, amb el seu excés d'aspectes superficials, mediàtics, propagandístics, cal definir-se en relació als aspectes essencials del present i el futur del país. Cal valorar els programes de les distintes forces en funció de les qüestions prioritàries.

Les principals qüestions plantejades a Catalunya, des del nostre punt de vista, son les següents:

- 1) En primer lloc, al nostre país hi ha encara, malgrat una situació general de major prosperitat, situacions de desigualtat i d'injustícia que no podem acceptar: han de canviar i poden canviar.

- 2) En segon lloc, a Catalunya es plantegen els reptes d'adaptació a un futur que va perfilant-se ple de canvis i d'incògnites— demogràfics, econòmics, tecnològics, culturals, geopolítics —, que els ciutadans i ciutadanes veuen sovint amb inquietud perquè creuen que poden afectar la seva vida, el seu treball, la

seva seguretat, la seva identitat col·lectiva. Hi ha una gran demanda de respostes eficaces: adaptació de l'economia, augment de competències, èxit educatiu, modernització del país en termes de desenvolupament sostenible i segur.

3) Es planteja en tercer lloc, junt amb el repte dels canvis necessaris, l'exigència de seguretat en un sentit ample: seguretat de les persones i dels béns, seguretat en els itineraris de vida i treball de les persones, especialment de les noves generacions sotmeses a una situació de precariat. Hi ha una gran demanda en el poble de Catalunya de seguretat, cohesió, unitat civil i solidaritat de conjunt. Els neoliberals de la dreta, que postulen una societat de competició individualista i implacable, contribueixen a estimular aquesta demanda.

Creiem que aquestes tres grans qüestions són les que imposen les prioritats del programa de govern de Catalunya.

Set prioritats

Des del nostre punt de vista, hi ha **set prioritats** que considerem essencials i que han de constituir l'eix general d'un programa de govern per a la Catalunya del 2006:

- 1) L'augment de la cohesió social, les respostes a la immigració i el manteniment de la unitat civil del poble de Catalunya.**

Perquè Catalunya ha de ser, cada vegada més, un sol poble: obert, inclusiu, i ric en la seva unitat i diversitat.

- 2) Una gestió eficaç dels serveis públics (especialment l'educació i la sanitat) i de les polítiques socials (vivenda,**

especialment), en una perspectiva de combat incansable contra les desigualtats.

Perquè Catalunya ha de ser, cada vegada més, un país d'igualtat, amb bons serveis públics per a tothom.

- 3) Una política de seguretat, entesa aquesta en un sentit integral: seguretat de les persones, dels béns, de les condicions de vida i de treball dels ciutadans i ciutadanes.**

Perquè davant les incerteses, Catalunya ha de ser una societat més segura, cohesionada i solidària.

- 4) La mobilització de totes les forces i experiències col·lectives i de tots els talents del país, per adaptar Catalunya als canvis tecno-socials i els reptes d'excel·lència, d'infraestructures modernes i de formació que plantegen l'economia global i la societat del coneixement.**

Perquè Catalunya ha de ser, cada vegada més, un país obert i competitiu, modern i pròsper, en primera línia a Europa.

- 5) Una política d'inversió massiva en la nostra principal riquesa: els nostres recursos humans i culturals, de coneixement i creació.**

Perquè Catalunya és, en molt bona mesura, en la nova societat del coneixement, allò que és la seva cultura.

- 6) La cura i l'embelliment de Catalunya, de les seves ciutats, pobles i paisatges, mitjançant una exemplar política territorial, urbanística, paisatgística i mediambiental.**

Perquè Catalunya no pot ser la víctima de l'acció del capitalisme més especulatiu sobre el territori.

- 7) El desplegament i aprofundiment de l'autogovern català, sobre la base del nou Estatut, i la realització, entre tots i totes, d'un projecte compartit, inclusiu i integrador de país.**

Perquè Catalunya és de tots i la seva societat i les seves institucions no poden estar ni dividides ni en mans de cap partit, elit o grup de poder.

Encara que atribuïm a aquestes set prioritats la mateixa importància, l'ordre en el que les situem no és casual.

Entenem que el país tindrà un futur positiu només si es realitza una acció de govern que lluiti permanentment a favor dels interessos de la gran majoria i no d'una minoria de privilegiats o de maximalistes, i situï sempre per davant els elements d'unitat, cohesió, solidaritat i respecte, com valors comuns de tots els ciutadans i ciutadanes del país.

El govern que ens cal

Naturalment, no podem preveure ni el resultat de les eleccions ni el caràcter i composició del nou Govern. Com és sabut, la nostra posició és a favor d'un govern catalanista i d'esquerres.

Ens cal un govern que respongui als interessos dels qui més ho necessiten, i que ho faci mitjançant actuacions concretes i específiques: un govern que lluiti per la plena ocupació, pel poder de compra, contra totes les formes de precarietat (especialment el treball precari juvenil), per la seguretat del salari, per la reeixida escolar, per un accés digne a l'habitatge, per una vellesa digna.

Ens cal un govern que desenvolupi i gestioni amb rigor i eficàcia els serveis de l'estat del benestar, garantint els drets bàsics dels catalans i catalanes a la salut i a l'educació i treballant per millorar les condicions de vida, treball, preparació i cultura de la gent més feble.

Ens cal un govern que lluiti aferrissadament contra les desigualtats socials i la pobresa. Que continuï amb empena les línies i accions del Pla de Barris de la presidència Maragall.

Ens cal un govern que compregui que modernitzar el país no significa congestionar-lo de manera descontrolada i indefinida. Catalunya, país petit i dens, es juga molt en el terreny del desenvolupament sostenible. En els propers anys les poblacions de Catalunya seguiran creixent i es construiran noves infraestructures: cal fer-ho amb una planificació responsable i garantint la protecció i la recuperació dels nostres paisatges. (Una de les paradoxes més espectaculars del darrer quart de segle ha consistit en que la dreta nacionalista, que s'atorga la primacia de l'amor al país, l'ha agredit físicament. Hi ha amors que maten).

Ens cal un govern que modernitzi el país i faci més competitiva la seva economia, que lluiti contra les desigualtats socials i de gènere, que garanteixi la cohesió social, que inverteixi massivament i doni la màxima prioritat a l'educació, que mantingui fermament la unitat civil del poble amb un projecte compartit, inclusiu i integrador de país.

Ens cal un govern que avanci en la nostra realització com a poble a través de vies concretes d'autogovern i d'emancipació, en el terreny dels fets reals i defugint

els patrimonialismes, les divisions i disputes estèrils i les fugides endavant dels maximalistes.

No podem esperar

També ací ens trobem amb una situació paradoxal: a Catalunya hi ha sectors polítics que ignoren o , en el millor dels casos, situen aquestes prioritats en una segona línia.

Prefereixen centrar-se en la utilització instrumental i partidista dels sentiments d'identitat nacional.

A Catalunya hi ha avui el risc d'una deriva cap al sorgiment de "nacionalismes del ressentiment", de caràcter instrumental i populista: moviments negatius, de denigració de l'adversari interior o exterior, de divisió.

Però els problemes i reptes del país no poden esperar. Amb els nostres instruments d'autogovern hi podem fer front, i no podem esperar.

Més que mai està en joc en aquesta l'alternativa entre una opció progressista i d'esquerres i una opció de dretes i conservadora. Entre una opció que posa l'accent en la modernització i la competitivitat, però a la vegada situa en el centre del seu programa la construcció d'un sistema de serveis públics universals de qualitat per a tots els ciutadans. I una opció que promet xecs i eliminació d'impostos deixant en mans d'aquells que s'ho puguin permetre l'accés als serveis públics.

La dreta nacionalista aspira a una restauració que retorni el pujolisme a una posició d'hegemonia política. Volen el retorn d'una minoria privilegiada i poderosa al govern i saben que el camí per arribar-hi passa per gratar permanentment en les insatisfaccions identitàries i en les divisions.

Un govern de restauració de la dreta nacionalista, amb el retorn d'una minoria privilegiada i poderosa al govern, implicaria retrocessos en alguns casos potser irreversibles (pensem en l'escola pública, en el necessari combat contra l'especulació del sòl i de la vivenda, en la degradació del paisatge del país, en la situació dels barris que acullen preferentment la immigració).

L'esquerra nacionalista tampoc sembla situar els reptes concrets i urgents del país i dels ciutadans com l'element políticament essencial i prioritari. Alguns dels seus representants semblen preferir alimentar el foc d'una confrontació, amb divisions innecessàries i frustrants.

No podem romandre passius davant del risc que aquesta confrontació arribés a generar un bucle repetitiu que alimentés les rendes de situació política dels sectors instal·lats en una confrontació maximalista. Aquesta situació no duria, certament, a la « balcanització » d'Espanya, però sí a una confrontació permanent, amb una neutralització d'energies, un malestar creixent i una elevada possibilitat d'una nova hegemonia de les dretes.

La capacitat integradora del catalanisme, el seu caràcter plural i transversal, la seva capacitat de representació democràtica dels sectors populars, la seva funció d'unitat civil, s'afronten, en aquest primer tram del segle XXI, a reptes importants, alguns d'ells inèdits. Caldrà un lúcid esforç col·lectiu per superar amb èxit aquests reptes. Caldrà un gran esforç per adaptar el catalanisme (el seu projecte social, polític i cultural) a la nova situació d'aquest primer període del segle XXI.

Davant aquest repte som optimistes: en el passat el catalanisme polític d'arrel popular ha sabut fer front, resistir i vèncer obstacles i enemics considerables. Ho ha fet amb tenacitat, fidelitat als seus trets bàsics d'identitat nacional i d'esquerra. Estem segurs que ara vencerà els nous reptes. Però creiem que aquests no permeten pauses ni confrontacions estèrils.

En aquesta campanya hi ha senyals inquietants de divisió i confrontació que cal reduir. En particular la “*despujolització*” del nacionalisme conservador sembla

inclinarse, no cap a una superació de les concepcions patrimonialistes i divisionistes, sinó vers la seva radicalització, en una deriva vers el “ *tot s’hi val*”. La tendència a l’ús patrimonial de Catalunya ha de ser definitivament abandonada.

Les esquerres estan obligades a donar respostes noves a aquesta situació: sigui quina sigui la majoria que governi després de les eleccions, la qüestió de les relacions entre els distints sectors polítics i socials d’esquerra seguirà sent la qüestió fonamental, no sols per l’avenir d’aquestes, sinó pel propi futur de Catalunya.

La relació entre els sectors d’esquerra ha d’evitar les lògiques de confrontació estèril, de negació recíproca. En aquesta terreny ha d’haver-hi canvis, no sols a causa dels aspectes insatisfactoris de l’experiència del Tripartit, sinó per altres motius més importants : en depèn l’enfocament que es doni a mig termini als problemes reals del país i a la necessària renovació ideològica i social del catalanisme del segle XXI.

El millor programa

Creiem que cal donar suport al programa i a la candidatura, perquè avancen les propostes més adequades per governar Catalunya en els propers anys, i també perquè avancen una posició més integradora i inclusiva de cara al present i el futur de Catalunya.

Dient això, volem fer-ho amb rigor. No cedim a un exercici de propaganda, ni a una simplificació encomiàstica: no diem que el programa socialista és un programa magnífic i immillorable.

Llegir els programes dels partits no és precisament un exercici apassionant. Però cal que els ciutadans i ciutadanes responsables mirin de fer-ho. Aquells que ho facin veuran que el programa socialista és dens, llarg i detallat, quasi minucios. Té l’avantatge de ser extremadament concret. L’explicació és lògica:

ha estat discutit i elaborat per un conjunt molt nombrós de gent activa de tots els àmbits socials i territorials de Catalunya, en el que, d'una manera significativa, hi ha la gent que durant la presidència Maragall ha governat, i molta gent que exerceix responsabilitat de poder municipal.

Creiem que és un programa que respon als reptes de present i de futur dels catalans i catalanes, i del conjunt del país. Per això creiem que aquest programa i aquesta candidatura es mereixen de nou la confiança majoritària dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Montilla, el candidat socialista a la presidència de la Generalitat, és també mereixedor d'aquesta confiança, per, per la seva capacitat de treball sistemàtic i rigorós, i perquè avui és qui encarna les diverses tradicions d'esquerra i de catalanisme que conflueixen en el Partit dels Socialistes de Catalunya, amb el compromís de construir una societat de ciutadans lliures i iguals en una Catalunya que assoleixi les seves aspiracions a l'autogovern i el reconeixement de la seva personalitat nacional.

Sobre la seva candidatura fem nostres les paraules de González Casanova en un article recent:

"Ara no està en joc la Catalunya dels uns, sinó la d'un sol poble. La pròpia personalitat de Montilla expressa i simbolitza aquesta unitat popular.

Ho profetitzà Ernest Lluch amb una enorme clarividència, escrivint fa uns anys que una possible victòria de Maragall sobre CiU obriria el pas a la plena normalització de la pàtria catalana quan, després de la seva presidència de la Generalitat, fos aquesta presidida per una català nascut en altres terres".

No volem afegir altra cosa que el compromís renovat de Nou Cicle per a contribuir al vigor, la capacitat expansiva i la representativitat dels objectius de les esquerres i del catalanisme popular.

Amb tots els altres sectors socialistes, catalanistes i d'esquerra, seguirem treballant per construir un futur de progrés i llibertat a Catalunya.

El futur de Catalunya no ha d'estar en mans del diner, dels poderosos o dels privilegiats.

El demà de Catalunya depèn de la nostra determinació, del nostre sentit de la responsabilitat i del nostre compromís, de la nostra voluntat d'imaginar i construir entre tots i totes un futur compartit.

OCTUBRE 2006